

Ministerstwo Sprawiedliwości

Podsekretarz Stanu
Maria Ejchart

BK-VII.0520.291.2024
Warszawa, 18 listopada 2024 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 4613 złożoną przez Panią posłankę Magdalenę Łośko *w sprawie uproszczenia procedur dotyczących niepodjętych depozytów osadzonych w zakładach karnych*, która została przekazana do Ministra Sprawiedliwości przez Ministra Finansów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, że kwestie objętą niniejszą interpelacją aktualnie reguluje ustawa z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. Nr 208, poz. 1537 ze zm., dalej: ustawa).

Procedura dotycząca odbioru niepodjętego depozytu przewiduje, że podmiot przechowujący jest obowiązany wezwać uprawnionego do odbioru depozytu oraz pouczyć go o skutkach jego niepodjęcia. Gdy nie jest znane miejsce zamieszkania lub siedziba uprawnionego, przechowujący depozyt występuje do organu prowadzącego właściwą ewidencję, rejestr lub zbiór danych o udzielenie informacji umożliwiających ustalenie tego miejsca. W przypadku braku możliwości doręczenia wezwania do odbioru depozytu lub nieustalenia uprawnionego, przechowujący depozyt jest obowiązany dokonać wezwania do odbioru przez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej oraz – o ile wartość depozytu przekracza kwotę 5000 zł - w dzienniku poczytnym w danej miejscowości lub w Biuletynie Informacji Publicznej. Dopiero po upływie ustawowych terminów na odbiór depozytu stwierdza się likwidację depozytu na wniosek przechowującego depozyt.

Przepisy dotyczące likwidacji niepodjętych depozytów regulują postępowanie w sposób ścisły i restrykcyjny. Przedmiotem postępowania sądu w sprawie o stwierdzenie likwidacji niepodjętego depozytu jest ustalenie:

- 1) podmiotu uprawnionego do odbioru depozytu;
- 2) prawidłowości wezwania do odbioru depozytu;
- 3) bezskutecznego upływu trzyletniego terminu do odbioru depozytu.

Do likwidacji niepodjętego depozytu dochodzi z mocy prawa w sytuacji niepodjęcia depozytu przez uprawnionego, pomimo upływu terminu do odbioru depozytu (art. 4 ust. 1 ustawy). Ustawa znajduje zastosowanie do depozytów przechowywanych w sądzie lub poza nim (np. w DPS, przez Policję, inne organy prowadzące postępowanie karne).

Zagadnienie likwidacji depozytu było w 2022 r. przedmiotem prac Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości (dalej: IWS). Celem badania przeprowadzonego w IWS na kanwie spraw dotyczących depozytów podopiecznych Domów Pomocy Społecznej (DPS) było określenie tendencji wpływu do sądów spraw o likwidację niepodjętych depozytów, ze szczególnym uwzględnieniem depozytów o tzw. błażej wartości, nieprzekraczającej 100 zł (tj. wysokości obecnie obowiązującej opłaty od wniosku o likwidację niepodjętego depozytu).

We wnioskach z opracowania wskazano, że ewentualna rezygnacja z drogi sądowej w odniesieniu do depozytów przechowywanych poza sądem budziłaby poważne wątpliwości konstytucyjne, poprzez pozbawienie prawa do sądu osób znajdujących się w zbliżonej sytuacji prawnej do osób, którym droga sądowa przysługuje.

Z tego względu Ministerstwo Sprawiedliwości koncentruje się obecnie na zmniejszeniu kosztów postępowania o likwidację niepodjętego depozytu. Planowanym rozwiązaniem jest zwolnienie wnioskodawców (podmiotów, które przechowują depozyt) z kosztów sądowych, co najmniej w zakresie wniosków obejmujących likwidację niepodjętego depozytu, którego szacunkowa wartość nie przekracza wysokości opłaty sądowej od wniosku (100 zł).

Proponowana zmiana została wpisana do projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, nad którym trwają obecnie prace w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Maria Ejchart
Podsekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/